POKROK ZÁPADU.

Týdenník politický poučný a zábavný,

pro

ČECHOSLOVANY AMERICKÉ.

Vychází každou středu.

Redaktor a vydavatel: Jan Rosický.

Předplatné pro Spoj. St. a celé Kanadu obnáší $2.50 na rok, — do EVROPY $3.50 ročně.

Zásilky peněz

jsou nejbezpečnější, když použije se poštovních poukázek (Money Orders). Poštovní poukázky, se v tom případě poštovníkem, které obnáší poukázka do 10 dolarů stojí 5 centů, a tento peníz il potom vložit do pisemné zásilky pod malou cenou.

Kdo na místě poukázek nevystaví, nechť nechtějí vložit obyčejný dopis s penězi (bankovky) na New York neb Chicago.

Malé částky peněz mohou v listech registrovaných (Registered Letters) zasílány být. Za poplatek pouze v jednotlivých případech 10 centů obnáší nyní vydaného listu vyplácení.

Bankovní šeky ať americkém novém.

Všechny dopisy buďtež adresovány

"POKROK ZÁPADU"
Omaha, Neb.

THE "POKROK ZÁPADU,"

("PROGRESS OF THE WEST.")

is the leading republican journal published in Bohemian Language in the United States, with a general circulation in nearly all the States and Territories, but principally in the West.

J. ROSICKY, Editor & Publisher.

RATES OF ADVERTISING:

Local notices 20 cts. per line for 1st insertion.

Standing advertisements:

One inch a year		$12.00
" "	6 Months	7.00
" "	3 "	4.00
" "	1 Month	1.50

☞ Larger spaces by special contract.

OFFICE: 138 Farnham Str.

Omaha, Neb., 8. ledna 1879.

Dokonánoť jest!

Konečně nadešla dnem prvního ledna doba, kdy slovo tělem učiněno jest, kdy dluhopisy národní, zeleňáky, postaveny na roveň penězům, tvrdé měně. Krok tento byl velice potřebný a žádoucný. Dokud zeleňáky měly cenu nestálou, měnivou spočíval obchod na základech nejistých. Měřítkem ceny byla vždy měna tvrdá, jakž ani býti jinak nemohlo. Ceny předmětů všech v papírech pak řídily se dle toho, jak vysoko stálo ažio. Přirozený následek toho byl, že obchod byl do jisté míry nejistý, že ceny kolísaly a obchodníci, aby se proti tomu kolísání zabezpečily, požadovali větší procenta výdělku. To opět vedlo k špekulaci, která se přespříliš rozmohla, stávala se čím dále tím odvážlivější, až skončila krachem. Tento stav nejistoty a kolísání trval od vydání zeleňáků, od roku 1862, až po nynější dobu. Ažio v dobách těch bylo rozdílné. Nejvýše stálo dne 5. července 1864, kdy dosáhlo výše 285, kdy jeden dolar zlatý měl cenu tří dolarů zeleňáků. Kolísáním tím trpěla země celá, po celou tu dobu, nejvíce však v letech po krachu následujících. V době války nebyly účinky ty pociťovány tak všeobecně, ba po kolik let panoval i zdánlivý blahobyt. Peněz bylo hojně a příležitosti k vydělávání též. Hlavní příčinou tohoto zdánlivého blahobytu bylo, že Spojené Státy žily na dluh. Soustátí se dlužilo, — prodávalo své dluhopisy doma i v cizině, aby mělo prostředků k vedení války; státy, obce, města, se dlužily, aby mohly vypravovati dobrovolníky a brance do pole. Člověk, který má dobrý úvěr a dluží se, nemá arci nouzi o peníze a nepomýšlí na splácení dluhu, může tento zdánlivý blahobyt považovati za skutečný. A tak bylo i s národem tímto v oněch letech. Druhá příčina zdánlivého toho blahobytu, bylo zdánlivé stoupání cen. Kdo měl před válkou majetek v ceně 100 dol., tomu během války zdánlivě stoupnul na 200 i 300. Ve skutečnosti třeba cena jeho neutrpěla žádné změny; měl třeba v penězích, skutečných penězích, jaké před válkou kolovaly, tu samou cenu, však v zeleňácích měl majetek cenu nominelně větší.

Válka byla skončená a národ počal pomýšleti na uskutečnění slibů svých, na splácení svých dluhů; a ne jen pomýšleti, nýbrž i bez váhání k tomu přikročil. Přirozený následek byl, že zdánlivý blahobyt ten počal se rozplývati; že s mizením ažia mizely ceny nepřirozeně do výše vyhnané a tu vlastně teprvé pociťovány neblahé následky války, neblahé následky kolísající měny. Rozumní, přemýšlející lidé, byli na následky ty připraveni a přijímali je co nevyhnutelné zlo. Však demagogům poskytnuta příležitost vinili z přirozeného toho běhu věcí správu země a obviňují jejich docházelo u mnohé uvědomělých chlazu. Poukazováním na to, že v době kdy národ nejvíce dluhů měl, největší blahobyt (byť i zdánlivý) panoval, pomíjejíce všechny ostatní příčiny onoho zdánlivého blahobytu, počali požadovati, aby místo uplácení dluhu, ten samý rozmnožován byl; aby vydáno bylo více zeleňáků; aby splaceny byly zdrcitelné úpisy zeleňáky a j. v. Dělo se jim, jako člověku, který vypiv skleničku lihoviny, přijme se rozčilen se cítí; však když rozčilení ustoupilo ochablosti, snova v lihovině lék proti ochablosti té hledati chce. Většina osvědčila zdravý svůj šenděk; nedala se svésti lákadly demagogů; čvěr Soustátí zachována i stažen a konečně nadešel den, kdy finanční stav země postaven na půdu pevnou. Velkou zásluhu o to nese, strana republikánská, která neslomně k tomu cíli pracovala. Když vydány byly zeleňáky a klesly v ceně, používali okolnosti tu demagogové demokratičtí k výčitkám straně republikánské. A když strana ta úkol svůj prováděla když činila přípravy a kroky, aby sliby národu splněny byly a dolarový dluhopis učiněn rovným dolaru, tu opět činěny od těch samých demagogů výčitky straně republikánské, až tím tím bili se v tvář.

Resumpce byla velkým a oblíbeným strašákem zeleňáčníků. Vyhlašovali ponenáhlé blížení se ceny zeleňáku k penězům za násilný obrat; předpovídali, že resumpci lze provésti jen s opětným krachem, ba že vůbec ji ani provésti nelze; jistili, že záloha tvrdé měny, připravená k resumpci, bude rázem vyčerpána a že musí se bráti pak útočiště ku krokům mimořádným, jestli resumpce udržena býti má. Všechna ta jejich předpovídání, kteráž jsme během let bez počtukráte vyvraceli, osvědčily se, jak jsme vždy na základě rozumných důvodů předpovídali, pouhými strašáky. Resumpce provedena jest, aniž by jakékoliv hnutí v obchodu se událo. Marně čekali četní klerkové v odvětí pokladny v New Yorku, aby od zeleňáčníků předpovídanému návalu vyhověli. 110 milionů tvrdé měny, uložené v sklepeních úřadu pokladního v New Yorku marně čekalo svého vysvoboditele. Do 2 hod. odpoledne vyplatil úřad ten pouze $125.000 ve tvrdé měně, přijmul pak v stejnou dobu 500.000 v tvrdé měně, za které zeleňáky a neb vkladní certifikáty vydal, a tak dělo se i v dnech následujících, tak že resumpci lze považovati že věc dokonanou. Zálohy tvrdé měny v pokladním úřadě nejen že se neumenšují, ale spíše zrůstají.

Tak jako měli jsme úplnou důvěru ve zdárné provedení resumpce, tak také doufáme, že ponese dobrého ovoce. Neočekáváme sice, že rázem nastane snad všeobecný blahobyt, že mžikem zmizí veškerý nedostatek a dostaví se hojnost; že bez odkladu oživí se veškeren obchod a průmysl. Máme však za to, že ustálení našich finančních poměrů povede k volnému, stálému a bezpečnému rozkvětu našich zájmů obchodních a průmyslových. Kapitál, který při nestálených poměrech peněžních hledal úkrytu bezpečného, za nynějších okolností odváží se k novým podnikům a oživení jiných. Pilné ruce naleznou všude zaměstknání, tovary naleznou odbytu a ponenáhlu umlkati budou stesky na zlé časy.

To vše uskuteční se, doufáme, pakli že kongres upřímně bude starati se o blaho národa a nebude nerozumnými zákony klásti překážek v cestu.

Reformy jest zapotřebí!

To bylo heslem demokracie po mnoho roků a zejmena v pamětném volebním zápasu presidentském v roku 1876. Tilden byt tehdy zosobněnou reformou a guverner, není senator, Grover z Oregonu jeho pravá ruka. Minule učinili jsme již zmínku o tom, že minulá legislatura státu toho nařídila vyšetřování úřední činnosti guvernera Grovera a tu odkryto bylo veliké darebáctví. Výbor, který vyšetřování vedl, obviňuje exguvernera ze špatné správy, korupce a marnotratnosti. Zpronevěření obnáší kolem 100.000 dol. Z fondu bažinatých pozemků zpronevěřeno 427.875; neoprávněně vyplaceno bylo za dopravu choromyslných do ústavů 537.382; v oboru dodavatelském ve válce s Modoky ukradeno bylo $13.200; sekretáři státu, Chadwickovi, přeplaceno $8.600 a jeho pomocníku, T. H. Cannovi 1.800; ve školním fondu nedostává se $9.000. Mimo to rozmrhán byl školní fond, tak že nemá ceny ani 50 procent. Grover sám dlužil se z fondu toho na nepatrnou záruku a půjčoval jiným, svým přátelům, na rovněž špatnou jistotu, tak že fond utrpěl tím veliké ztráty. Patrné zpronevěření obnáší jak zmíněno kolem 100 000, však o mnoholi více skutečná celá ztráta obnáší, nelze s určitostí udati. A tak jeden po druhém z těch domělých "reformistů" jest odhalován co podvodník a čím dále tím více množí se důkazy, že demokraté plují pod falešnou vlajkou, když vztyčili prapor s heslem: Reformy jest zapotřebí! Nyní ale nastává otázka, když osvědčili se demokraté tak neosvědomitými a korupními při správách států, jak mnohem nepoctivějšími musili by býti, kdyby správa země celé vložena byla v ruce jejich.

Vina exguvernera Grovera zjištěna jest mimo veškeru pochybnost; exguverner zaujímá však nyní hodnost senatora. Kdyby šlo demokratům o reformu, tedy by pečovali o to, aby hodnosti senatorské zbaven byl. Uvidíme, jestli se to stane. My předpovídáme, že ne. Odhalení toto nás žádným pádem nepřekvapuje. O poctivosti Grovera učinili jsme si úsudek hned po volbě presidentské, když přišlo na jevo, že byl hlavní osobou při vyjednávání o koupi jednoho hlasu volitelského v Oregonu. Reformy jest zapotřebí!

Švéd Nordenskjold nalezl cestu okolo severní točny do tichého oceánu.

Po několik století snažili se už plavci v severních mořích nalézti cestu okolo severní točny z Evropy do tichého oceánu, ale nadarmo. Už Benátčan Cabot a jeho bratr Sebestian vydali se na cestu pod královskými patenty, aby hledali kratší cestu do Indie a aby nalezli kraj směrem severovýchodním. Po nich mnoho plavců výtečných pokoušelo se o tuže úlohu, avšak nepodařilo se to nikomu.

Martin Frobisher, John Davis, William Baffin a Robert Baylot věnovali své životy pokusům těm v 16. a 17. věku Behring konečně, chrabrý ten Dán pod Petrem Velikým, přesvědčil se o tom, že jest Amerika od Asie oddělena úžinou mořskou, která po něm dostalo jméno. Po něm plul tamtudy kapitán Cook, pak Kellet a Rogers. Po nich přišel pak americký velrybolovec Long, který dostal se až do zálivu Lynn 170 st. západně.

Největší překážka, která stavěla se zdánlivě do cesty všem plavcům po severních mořích, bylo moře Kara, které stále jest ledem pokryto, tak že je nazval akademik von Baer ledovým sklepem severní točny.

Při východním i západním konci moře toho osvědčilo se plavectví možným. Bæhrentz vyslán odvážnými kupci amsterodámskými, dostal se na Novou Zemlju r. 1596 kde však předčasně zahynul. Za tyto ostrovy neodvážil se žádný plavec s větší lodí více. Ano za moře karské nebyla podniknuta žádná více cesta od řeky Leny až po úžinu Behringovu.

Až r. 1733 pokoušeli se ruští plavci Mimin a Sterlegov proraziti od Jenisseje severovýchodně s lodí stavěnou v Tobolsku, kteráž byla 17 stop dlouhá, 17 stop široká a 7½ hluboká. Po velikých nebezpečích dopluli až ku stupni 75 na severu. Domnívajíce se pak, že už jest pozdě, vrátili se 2. září zpět, kdy právě jest pro tamní kraj nejlepší čas k plavbě.

K severnímu břehu sibiřskému, kde se nalezá podhoří Taimur a severní asijské předhoří, nedostala se žádná loď. Jen po mnohých dopravili se tam někteří cestovatelé. Předhoří taimurské odkryl prof. Middendorf 25. srpna 1742 a spatřil za ním moře prázdné ledů; předhoří severní odkryl Čeljuskin, jehož jméno nese. Čeljuskin dostal se ku předhoří tomu na saních v květnu, kde arci bylo moře ještě zamrzlé.

Břehy od severního předhoří až k řece Leně byly navštěvovány pak častěji ruskými plavci poslanými od vlády, která chtěla znáti severní hranice Asie. Prončev doplul až k řece Olonšku kde zahynul; Laptev dostal se až k předhoří Tadeova,

Kosák Dechnův prodral se z druhy svými na malých lodích 1648 až do zálivu Amadyr. Rok na to dostal se Stadušin z Kolimy řeky k šesmi obývanému Čukčony, nalezna, že moře před ním bylo prázdné ledů. Hedemestrodem 1809 a Anjou 1823 objevili ostrovy nové Siberie.

Těmito podniky povzbuzen nemyslil si učený švédský profesor Nordenskjold, seznámiv se se zápiskami všech podnikatelů a švédských rybolovců, kteří po malých lodích kraji těmi propluli, že v jisté doby roku moře tamní musí býti prázdno ledů a tudíž že musí býti přístupné i větším lodím. Oddal se tudy rozluštění otázky této s tělem i s duší. Podporovatelem jeho byl bohatý kupec Oegar Dickson z Gotenburgu. I pustil se 8. června 1875 ponejprvé na malé lodi k Novaje Zemlje, prozkoumal celou krajinu a pak se pustil přes moře Kara, až dostal se k Jenišeji 15. srpna. On vyplul do řeky a jeho soudruhové vrátili se v krátké době 10 dnů zpět.

Když se to rozhlásilo, co Nordenskjold provedl, byl v Rusku i ve vlasti své slaven co dobrodinec lidstva, který rozluštil otázku, na níž se pracovalo po tolik století. V telegramu, který mu poslala do Tomsk ruská společnost pro šíření obchodu a průmyslu, byl slaven za to, že otevřel obchodní cestu ze Sibiře přes Jenisej a ledové moře do atlantického moře.

Když pohlédneme na mapu, seznáme, že Nordenskjold prokázal velikou službu krajům těm severním neznámým dosud se strany moře, neboť nejen že ukázal, že známý sklep ledový severní točny, jak říkalo se moři karaskému, jest splavný, ale on otevřel plavbě pobřeží severní Asie mezi řekami Ob, Jenisej a Irtiš. Lesklá budoucnost zasvítla pro obchod do těchto neproniknutelných krajin a naděje, že se tudy bude moci plouti do Číny tak krátkou cestou, se počala zase znovu buditi.

Úspěch Nordenskjoldův, jak jej líčí skromně příznivci svému Dicksonovi, záleží v tom, že drže se zkušenosti a dobré rady vel rybolovců, kteří nejdále se vždy odvážili a měli v krajích těch dobrou známost, vydal se na cestu svou hodně pozdě v roce, kdy moře bylo otevřené, kdežto jeho předchůdci nemohli nikdy provésti své úkoly proto, že nepřišli nikdy v čas, nýbrž pospíchajíce, nalezli vždy moře zamrzlé.

Následujícím rokem podnikl Nordenskjold druhou cestu svou na parníku Tyme naloženém se zbožím pro severní Sibiř určeným. Vyplul 25. července z Tromsoe, za 48 hodin objel severní předhoří a za další tři dny byl na Nové Zemlji. Když přijel do moře Kara, shledal tu plovoucí ledy. Nezastavil se však, nýbrž trpělivě vyčkával, pluje zdlouhavě podél břehů, až přišel k 72 stupni sev. šířky, a nalezna moře čisté plul dále a dostal se 15. srpna do Jenisseje. Zde zakotvil v bezpečném zálivu, který ku cti přítele svého nazval zálivem Dicksona. Plul pak po řece nahoru, prodal zboží své, zdržel se 18 dní, sbíraje ještě více vědeckých zápisků a naloživ pak zboží jiné, navrátil se šťastně v 7 týdnech zpět domů.

Nordenskjold byl první, který provezl se na parníku mořem Kara. On dále tvrdí, že i mezi řekou Jenisejem a předhořím Čeljuskin v září jisto lze i větším lodím proplouti, poněvadž ohromné spousty vody teplé, které dostávají se do severního moře z řek Jenisej, Ob i Irtiš, rozehřívají ledy a zabránějí je daleko od břehu, tak že lze tudy pak proplouti. Praví dále, že pod vlivem velké spousty této teplé vody a jmenovaných řek i obrovské ledovce při východním břehu Nové Zemlje mizí nad podzim.

Dosavádním zdarem svým povzbuzen, a jsa podporován mimo svého přítelíce Dicksona také bohatým Rosem Sibiriakovem, zažádal ku své vládě o pomoc k podniknutí větší výpravy. Podával králi švédskému své zápisky cestovní a v těch líčí nejen všecku svou zkušenost, ale i své záměry, a má v úmyslu nalézti cestu severní až do tichého moře okrse průplav Behringův. Král Oskar, jenž jest sám též skalený plavec, zajímal se pro jeho podnik a nejen povolil mu značný příspěvek peněžní, ale dal mu s sebou skaleného plavce a učence, kteří by co nejvíce z cesty té pro vědu získali. Účel výpravy té byl prozkoumati všechna moře severní za řekou Jenisejem a možno-li dostati se do Behringova průplavu a do tichého moře. Dvě lodě byly vypraveny, Vega a Lena, poslední Jusem Sibiriakovem, kterýž později přidal ještě ku výpravě dva parníky, Fraser a Express za účelem započetí obchodu se severní Sibiří.

Konečně dne 4. července vyplula Vega na dalekou cestu sev. mořem vypravena co nejdůkladněji, z přístavu Gothenburgu; v Tomsoe setkala se s Lenou 25. července. Za 6 dní dostaly se obě až k Jenisejí přes moře Kara. Dne 6. srpna dostaly se do přístavu Dickson, kde odevzdali na poštu zprávy důkladné o dosavádní své cestě šťastné, a po třídenním odpočinutím odebrali se po ledové cestě dále na severovýchod.

Dva měsíce byly lodě ty na cestě, a konečně 14. října dostal se p. Sibiriakovu v Moskvě telegram, že loď jeho šťastně doplula do Yakutska. Tyto zprávy vzbudily ve vědeckých kruzích veliké podivení radostné, neb se dokázalo, že možno dostati se podél břehů severní Asie.

I kdyby nepodařilo se podnikatelům nynějším dostati se skrze průplav Behringův, jest to, co dosud vykonali, tak znamenitě, že zasluhuje jejich jméno býti zvěčněno mezi nejodvážnějšími plavci světa. "Svornost."

Notičky.

‡ Divná věc! Dělnické Listy všimly si v čísle 34 P. Z. nepatrné zmínky o důkazech přízně našich přátel, ale delší náš článek, v kterém jsme nesčetných důkazů podali, že Pokrok Západu po celou dobu nynější redakce vede boj proti monopolu, ušel zcela jejich pozornosti. Myslili jsme, že se D. L. jedná o pravdu, a že aspoň několika řádky odvolají co dříve tvrdily a poučí čtenáře své, že Pokrok Západu ne teprvé od včerejška, nýbrž po mnoho let jest tak velkým odpůrcem monopolů jako D. L. samy; však zdá že D. L. nejde o pravdu, nýbrž o udržování svých čtenářů v klamu o snahách a působení Pokroku Západu.

‡ Potěšitelným zjevem mezi rodáky v New Yorku jest uskutečnění Národní Jednoty tamtéž. Všechny spolky české (myslíme že všechny) spojily se za účelem "povznešení českého zpěvu a divadla, dále knihovny a všech prostředků vzdělávacích a zušlechťujících, a konečným zbudování národní síně." Že spojení to blahodárně účinkovati bude na národní život Čechů New Yorských, lze s jistotou předpokládati. Až dosud byli Čechové tamější v některých ohledech za Čechy jiných velkých měst. Dosud neměli žádné vlastní síně. Však spojením tímto, doufáme, vyšinou se nad všechny ostatní. Kdežto v jiných městech podnikly stavby síní jednotlivé spolky a uvalíce na se veliká břemena, klesají pod tíží jejich; a nejen to; i konkurujíce vespolek vzájemně se potírají, slibuje krok tento svorné účinkování všech Čechů New Yorských k tomu cíli společnému, což *musí* přinésti výsledků zdárných.

‡ Dějiny Spoj. Států dokazují, že strana demokratická byla vždy stranou zpátečnickou, strana republikánská pak stranou pokroku. Že Čechové sem přistěhovalí, hlásili se lmahem ku straně republikánské, bylo zcela přirozeno, — vždyť přišli do sem mě této, aby zpátečnictví ušli. Však v minulých letech svedena byla valná část Čechů amerických k odtržení se od strany pokroku a připojení se ku straně zpátečnické společným šetřím několika fanopiů, které za jediný důvod uváděli korupci ve straně republikánské. Byla to taktika demokratická po mnoho let sledovaná, a s právem i bez práva, s příčinami i bez příčin sočili tím způsobem na stranu republikánskou. Sočení to osvědčilo se z velké části co pouhá pomluva. Množetných výborů vyšetřovacích ustanoveno bylo v minulých 4 letech od demokratické sněmovny poslanců v kongresu, však zprávy jejich zněly jednohlasně: "Já na něm žádné viny nenalezám!" Statisíce ba miliony dolarů vynaloženy na vyšetřování, však marně. Demokraté, kdekoliv mezi tím ku správě státní pod předstíráním reformy se dostali, osvědčili se nejvýše koruptními. Otevře to oči těm, kteří nechali se svésti pomluvami, aby opustili stranu zpátečnickou a připojili se opět ku straně pokroku? Pochybujeme! Vůdcové kterých poslouchají, až již dávno své heslo "reforma" opustili, až musili se přesvědčiti, že nimy samými za pravdu vydávané obvinění byly pouhé bezpodstatné pomluvy, setrvávají při straně demokratické, zamlčujíce opatrně veškeré důkazy korupce a podvodů demokratických, aby čtenářům jejich oči otevřeny nebyly.

‡ Pravý ráj pro zeleňáčníky jest Turecko. Kajmů (papírových peněz) jest tam hojnost. Ažio stojí tam na 420 a pekaři v Cařibradu, nemohouce za bezcenné papírové "peníze" koupiti obilí, zavírají své krámy. Což aby se tam naší zeleňáčníci vystěhovali?

‡ Co se naší zeleňáčníci nařádili proti republikánské straně a sekretáři Shermanovi, že zeleňáky jsou pro lid a zlato pro bondholdry. A hle! Sekretář Sherman, splnil vroucné přání zeleňáčníků. Teď jsou zeleňáky i tvrdá měna pro lid i bonholdry a úroky na národní dluh vyplácí se z větší části v zeleňákách.

‡ Slovan Americký přinesl svým odběratelům k novému roku pěkný dárek. Snížil totiž předplatné o 50 centů ročně, tak že stojí nyní $2.70. Snížení toto není nic více než včasné. Doba vysokých cen za všechno, tedy i za noviny, přešla již dávno a jedině některé české časopisy udržovaly ceny "z dob války". Pokrok Západu byl vždy časopisem dle času, jsa jedním z nejlevnějších a béroue zřetel na jeho velkost, v skutku nejlevnějším. Takovým až dosud setrvává, jelikož stojí pouze 2.20 ročně, a k tomu ještě každý předplatitel obdrží kalendář v ceně 40 až 50 centů.

‡ Mnohé časopisy mají ve zvyku držeti k novému roku prázdniny a nevydati žádné číslo. Že tato přestávka jest nemilá čtenářstvu, které uvyklo míti časopis svůj pravidelně každý týden, nechá se předpokládat. Pokrok Západu, ač by vydáním jen 51 čísel v roce ušetřil 60 neb více dolarů, nepůsobí svým čtenářům nemilou přestávku, nýbrž vychází pravidelně každý týden, dvaapadesátkráte v roce, a při tom jest levnější, než většina těch, které pouze 51 čísel vydávají.

‡ K našemu upozornění odběratelů v Čechách, že poštovné zde na každý list vyplácíme a poštovští v Čechách nemají práva žádný další poštovní poplatek vybírati, podotýká Svornost: "I nás došly podobné "stížnosti" a proto myslíme, že nebude na škodu vysvětliti věc tu. Poplatek ten jest dle rakouského zákoníku o tiskopisech časových zcela správný. Panujeť tam totiž zákon, dle kterého každé číslo časopisu vydaného musí býti kolkované, redakční výtisky vyjímaje. Kolkový poplatek obnáší pro časopisy v rakousko-uherské říši vycházející krejcar z čísla, u časopisů v cizině vycházejících pak dva krejcary. To snad vysvětlí záležitost tu, v kteréž mnozí shledávají nepoctivost úředníků, aneb domýšlí se, že vydavatelé zdejších listů poštovné neplatí." Přiznáme se, že nám toto ustanovení bylo neznámo. Neměli jsme minulé dny času, prostudovati zevrubně poštovní smlouvu rakousko-americkou, však zdá se nám, že ustanovení to není v souhlasu se smlouvou tou.